

เทศน์เช้า วันที่ ๑๕ มกราคม ๒๕๕๓

พระอาจารย์สงบ มนฺตฺสฺนฺโต

ณ วัดป่าสันติพุทธาราม (วัดป่าเขาแดงใหญ่) ต.หนองแกว อ.โพธาราม จ.ราชบุรี

เราตั้งใจ เราตั้งใจนะว่าเราเป็นชาวพุทธ เวลาชาวพุทธนี้พุทธะ เห็นไหม ผู้รู้ ผู้ตื่น ผู้เบิกบาน.. ถ้าผู้รู้ ผู้ตื่น ผู้เบิกบานใครเป็นคนตื่นละ ใ้หนี่มันหลับไหลนะ เราหลับไหลกับความอวิชา หลับไหลกับความคิดเรานี้แหละ หลับไหลกับจินตนาการ หลับไหลกับความคิด แต่ตัวหัวใจมันไม่ได้ตื่นขึ้นมาเลย เพราะมันโดนอวิชาครอบงำมันไว้

เวลาคิด เห็นไหม ทั้งๆ ที่เรา.. นี้เวลาเราศึกษาธรรมะ พุทธพจน์ๆ พุทธธรรมะ พระพุทธเจ้านี้แหละ แต่ธรรมะพระพุทธเจ้าเป็นธรรมะของพระพุทธเจ้า แล้วเราเป็นเรามันคนละเรื่องกัน ธรรมะของพระพุทธเจ้า แต่ใจของเรามันมีกิเลสตัดหาความทะยานอยากปกครองมันอยู่ ควบคุมมันอยู่ พุทธธรรมะพระพุทธเจ้านะแต่หัวใจไม่เป็นไป ถ้ามันเป็นไปนะ การกระทำนี้ เห็นไหม ที่เขาแจกสติ๊กเกอร์กัน “ศีลธรรม จริยธรรม เป็นสมบัติของมนุษย์”

เป็นสมบัติของมนุษย์ ! แต่เราไปเห็นสมบัติ คือข้าวของเงินทองนี้เป็นสมบัติของเรา เราไปเห็นแต่แร่ธาตุมันเป็นทรัพย์สมบัติของเรา เพราะแร่ธาตุเป็นทรัพย์สมบัติ แล้วมันเป็นของเราจริงหรือเปล่านั้น มันไม่เป็นสมบัติของเราจริงเลย มันเป็นสมบัติสาธารณะ เพราะทุกคนมีสิทธิเท่ากัน ทุกคนมีปัญหาหามาก็เป็นสมบัติของเรา แล้วมันเป็นสมบัติของเราชั่วคราว แต่บุญกุศล บาปอกุศลนั้นต่างหากละมันจะติดไปกับใจ

แล้วนี้บุญกุศล บาปอกุศลที่ติดไปกับใจนี้มันก็เป็นเปลือกนะ เป็นเปลือกเพราะอะไร เพราะนี่กรรม เห็นไหม กรรมคือการกระทำ แต่มันแก้ไขได้ไง แต่เวลามันสะอาดบริสุทธิ์มันไม่ได้สะอาดบริสุทธิ์ที่การกระทำนั้น มันไปสะอาดที่ตัวใจ แต่ตัวใจมันสะอาดได้มันต้องเอาอะไรไปทำให้มันสะอาดละ.. มันก็คือการกระทำของกิริยา การกระทำของใจนั่นละ การกระทำของใจ เห็นไหม นี่คือการกระทำ แต่เวลาสะอาดๆ ที่ไหนละ สะอาดที่เนื้อแท้จากอันนั้น ถ้าเนื้อแท้อันนั้น นี้เวลาพุทธธรรมะๆ แต่ธรรมะออกมาจากไหนละ ก็ออกมาจากใจนั้น

ศีลธรรม จริยธรรม เป็นสมบัติของมนุษย์ ถ้าเป็นสมบัติของมนุษย์ หัวใจของเรา เห็นไหม คุณติ อย่างที่เราว่า เราไม่ตื่นเต้นกับสิ่งเหล่านี้ต่างๆ ที่เกิดขึ้นนะ.. สิ่งต่างๆ ที่เกิดขึ้น เพราะเรามาจากไม่มีอะไรเลย เราเกิดมานี้ชีวิตเราเป็นนามธรรม สิ่งที่เป็นชีวิตมันเป็นความรู้สึก มันเกิดมาจากไหนล่ะ

เวลามันเกิดมาแล้วมันถึงเกิดเป็นมนุษย์ มันถึงได้ร่างกายนี้มา ไปเกิดเป็นเทวดา เป็นอินทร์ เป็นพรหมมันมีร่างกายใหม่ มันเป็นกายทิพย์ แล้วสมบัติจากข้างนอก เห็นไหม มันเป็นของชั่วคราวทั้งนั้นแหละ นี่ของชั่วคราว เพียงแต่ว่าเป็นหน้าที่

ถ้าคนเป็นสุภาพบุรุษ คนมีความซื่อตรง สิ่งใดเราทำตามหน้าที่ ทำตามข้อเท็จจริง แล้วทำตามข้อเท็จจริงนั้นถ้ามันบิดเบี้ยวไป เห็นไหม นี่ศีลธรรม.. มันปิดศีลปิดธรรม ! มันผิดศีลผิดธรรมที่ความนึกคิด การกระทำอันนั้น มันไม่ได้อยู่ที่วัตถุแร่ธาตุหรอก..

โจรมันปล้นมา โจรมันปล้นแบงก์มาก็คือแบงก์นะ เราไปหาเงินหาทองมาเป็นแบงก์ก็คือแบงก์เหมือนกันนะ แต่เราได้มาแบบสุจริต ไอ้โจรปล้นมามันได้มาแบบทุจริต นี่สิ่งที่ได้มามันได้มาอย่างทุจริต

นี่ก็เหมือนกัน ศีลธรรม จริยธรรม.. ศีลธรรมมันทำให้ถูกต้องสุจริต มันเป็นความสุจริตชอบธรรม มันเป็นเกราะคุ้มครองเรานะ ความสุจริต ความเที่ยงธรรม ความจริง ยุติธรรมๆ นี่แสวงหาความเป็นธรรม ขอความเป็นธรรมๆ แล้วมันเป็นธรรมจริงหรือเปล่าล่ะ..

ถ้ามันเป็นความเป็นธรรมจริง เห็นไหม ความเป็นธรรมจริง จริงสิ่งนี้มันเกิดขึ้นมาเพราะอะไร เพราะมันคิดถึงความเป็นธรรมตลอดไปไม่ได้หรอก เพราะหัวใจมันคืนรน มันมีกิเลสตัดหาความทะยานอยาก มันคิดนี่มันอยากเอารัดเอาเปรียบ มันอยากลัดชั้นลัดตอน มันอยากจะทำอะไรสะดวกสบายของมัน

นี่ความคิดของกิเลส แล้วพอลัดชั้นลัดตอนขึ้นมาเนี่ยมันง่ายจะได้ยาก แต่มักยาก เห็นไหม คุณติ องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ๖ ปี ครุบาอาจารย์เราประพฤติปฏิบัติขึ้นมา ทำจริงทำจริงของท่าน ความทำจริงทำจริงนี่มันยากไหม เคนจงกรมนี้เหงื่อไหลไคล

ข้อยณะ มีแต่ความทุกข์ทั้งนั้นเลย แต่ความทุกข์อันนั้นทุกข์เอาแก้ทุกข์ใจ แต่เรามีความสุขนะ

นี่มันมีความจำเป็นใช่ไหม คนเราต้องมีปัจจัยเครื่องอาศัย ถ้าไม่มีปัจจัยเครื่องอาศัยเราต้องหาปัจจัยนั้น.. ถ้าหาปัจจัยนั้น เห็นไหม หาปัจจัยนั้นด้วยอะไร ด้วยค้นหาความทะยานอยากหรือด้วยความเป็นจริง

ถ้าเราหามาด้วยสิ่งที่มีมันคิดขึ้นมา นี่สิ่งนี้มันก็เป็นทุกข์ใหม่ละ พอมันเป็นทุกข์ขึ้นมาเราก็จะลัดชั้นตอนมัน สิ่งใดที่หามาด้วยความสะดวกง่ายดาย นี่มันลัดชั้นตอนไปแล้วมันเป็นความจริงใหม่ละ.. นี่มันง่ายมันจะได้ยาก แล้วเดินจงกรมมันทุกข์ยากใหม่ละ มันก็ทุกข์ยาก

ทุกข์อันหนึ่งมันจะแก้ไขทุกข์.. ทุกข์อันหนึ่ง เห็นไหม เหมือนผัดวันประกันพรุ่งความสะดวกสบาย นี่เวลาแล้วก็แล้วกันไป สะดวกสบายก็กันไป แล้วมันจบใหม่ละ แต่ถ้ามันไม่แล้วสิมันต้องแก้ไขให้ได้สิ มันเผชิญหน้ากับมันสิ.. เป็นความทุกข์ใหม่ เป็นความทุกข์ การประพฤติปฏิบัติมันถึงยากกว่าโลกใจ

ครูบาอาจารย์ท่านพูดข้อยณะ บอกว่า “การทำงานที่ว่าเราทุกข์ๆ นี่ เรานั่งภาวนานั่งเฉยๆ นี่ทุกข์กว่าเยอะเลย” เพราะมันต้องบังคับตัวเองให้ได้ เอาตัวเองให้อยู่ให้ได้ ถ้ามันอยู่ไม่ได้.. นี่การนั่ง ! การนั่งถ้ามันเป็นคุณประโยชน์นะ พระพุทธรูป เห็นไหมไม่ขยับเลย ตั้งแต่ห่อมานั่งไปจนกว่ามันจะสึกกร่อนไปแล้วได้อะไรขึ้นมาละ เพราะมันไม่มีหัวใจที่คืนรน.. เวลาเรานั่งขึ้นมา นี่ ไซ้ ! กิริยาเรานั่งอยู่เฉยๆ แต่การนั่งนี่เรานั่งเพื่อเอาใจของเราเรานั่งเพื่อเอาความรู้สึก

เราเดินจงกรมทุกข์ยากขึ้นมาเพื่อจะเอาความรู้สึกนี้ไว้ในอำนาจของเรา ความรู้สึกในหัวใจที่มันคืนรนอยู่นี่ เห็นไหม นั่นเป็นความทุกข์อันหนึ่ง ทีนี้เราบอกว่า อ้าว.. ก็เราทำงานมาแล้วเราก็ทุกข์อยู่แล้ว ทำไมเราต้องมาทุกข์อีก ซ้ำเราอีกชั้นหนึ่งละ ให้อุทัยอันนั้นมันเป็นทุกข์ประจำธาตุขันธ์ ทุกข์ประจำหน้าที่ ทุกคนเกิดมาต้องมีปัจจัยเครื่องอาศัย มันต้องพยายามแสวงหามาเพื่อปากเพื่อท้อง แต่ทุกข์อันหนึ่งทุกข์เพื่อจะถอดถอน จะละ จะแก้ จะไข มันทุกข์อย่างนี้มันมีความพอใจ มีความตั้งใจ มีความชอบธรรม ชอบธรรมเพราะใคร

เวลาเราทำสิ่งใดขึ้นมา เราต้องมีเขามีเราเราถึงจะได้ประโยชน์ขึ้นมา ธุรกิจมันต้องมีการซื้อการขาย มันต้องมีการแลกเปลี่ยนกันมา.. นี่ก็เหมือนกัน เราทุกข์เพื่อทุกข์ แลกเปลี่ยนกับใครล่ะ ก็แลกเปลี่ยนกับตัวเอง แลกเปลี่ยนกับกิเลส แลกเปลี่ยนกับความไม่พอใจ นิ่งๆ อยู่บอกเลิกดีกว่า แลกเปลี่ยนกับเลิกดีกว่า แลกเปลี่ยนกับกิเลสที่มันไม่ยอม เห็นไหม เราแลกเปลี่ยนกับใครล่ะ นี่เอาชนะตนเองไง มันต้องเอาชนะตัวเราให้ได้

การประพฤติปฏิบัตินี้ศีลธรรม จริยธรรม มันอยู่ที่นี้ ถ้ามันสะอาดเข้ามาที่นี้ มันแก้ไขที่นี้ ถ้ามันแก้ไขที่นี้ การเดินจงกรม นั่งสมาธิ ภาวนา การกระทำของเรามันก็อยู่กับโลกนี้แหละ เห็นไหม คนๆ หนึ่ง.. หลวงตาพูดบ่อยในทีวี “จิตใจที่เอาชนะกัน คนเราจะเอาชนะกัน คนๆ หนึ่งได้ชนะกิเลสตัดความทะยานอยากสุดขอดที่สุด แต่อีกคนๆ หนึ่งแพ้ตัวเองตลอด เป็นผู้แพ้ตลอดไป”

“คนที่ชนะที่ประเสริฐที่สุด คือชนะใจของตัวเอง” ถ้าชนะใจของตัวเอง เราเอาตัวเอง เอาความคิด เอาการกระทำ เอาความรู้สึกทั้งหมดไว้ในอำนาจของเรา เห็นไหม นี่ผู้ที่ประเสริฐ!

องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าสอนกลับมาที่นี้ สอนกลับมาให้ทุกคนให้ชนะใจตัวเอง แล้วเขาก็ว่า นี่แล้วทำไมไม่ดูใจตัวเองละเที่ยวไปว่าคนอื่น.. ก็มันดูใจตัวเอง เพราะดูใจตัวเอง เห็นไหม องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้านะ ปัญจวัคคีย์ทั้งมานะ องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าพอปัญจวัคคีย์ทิ้งไปแล้วนี่คิดถึงโคนต้นหญ้า แล้วประพฤติปฏิบัติขึ้นมาจนอาสาชกขญาณทำลายกิเลสไปทั้งหมด นี่ไปเทศน์ปัญจวัคคีย์เห็นไหม

“ถ้าไม่มีกิจจญาณ ไม่มีสังจญาณ เราจะไม่มีปัญญาตนว่าเราเป็นพระอรหันต์เลย บัดนี้มันมีกิจจญาณ สังจญาณ มีสังจะความจริงในหัวใจ การกระทำ กิริยาในหัวใจที่มันมีการประพฤติปฏิบัติขึ้นมา”

นี่ใจไม่ดูใจตัวเองละ ทำไมดูแต่ใจคนอื่นละ ถ้าดูใจตัวเองแล้วเห็นกิจจญาณ การกระทำของจิต จิตนี้มีการพลิกแพลง มีการเปลี่ยนแปลงแล้ว.. ถ้ามันเปลี่ยนแปลงแล้วจัน มันจะสิ้นสุดขบวนการของมันแล้ว.. นี่ใจ ทำไมไม่ดูใจตัวเอง ก็มันดูแล้ว ! ดูแล้วจันเห็นการกระทำของจิตนี้แล้ว แล้วจิตนี้มีการกระทำอย่างไรแล้ว ถึงเอาการกระทำอย่างนี้มาบอกปัญจวัคคีย์

“เธอจงเจียหูลงฟัง ! เธอจงเจียหูลงฟัง !”

ทำไมไม่ดูใจตัวเองล่ะ ก็มันดูจบแล้ว ! มันดูจนเข้าใจ ถ้ามันไม่ดูใจของตัวเอง มันไม่มีกิจจญาณ ไม่มีกิจในหัวใจ ไม่มีการกระทำนี้มันจะไม่รู้หรือสมาธิเป็นอย่างไร ปัญญาเกิดอย่างไร คิด สมาธิ ปัญญาเกิดจากใจนี้เกิดอย่างไร มันมีการกระทำอย่างไร ถ้าไม่ดูใจของตัวเองนี่เอาอะไรมาพูด เอามาพูดก็พูดแต่เรื่องเล่านิทานพระพุทธเจ้าไป พระพุทธเจ้าทำอย่างนั้น ทำอย่างนั้น มันก็มีเขามีเรา เห็นไหม มันเป็นเรื่องใจ บอกรู้แต่ข่าวคนอื่น บอกรู้แต่การกระทำของคนอื่นนะ

ไปเห็นมาแผ่นดินไหวพังทั้งเมืองนี้ไปเห็นเขามา แต่ถ้าเราเป็นคนอยู่ในเหตุการณ์นั้น เราอยู่ในเหตุการณ์แผ่นดินไหว เราได้เจอกับเหตุการณ์สิ่งนั้น แล้วตีมันล้มทับเรา มันมีการเกิดมานี้มันสยดสยองแก่ไหน

นี่ก็เหมือนกัน กิจจญาณในหัวใจที่มันเกิดขึ้นมันกระเทือนภพ กระเทือนสถานที่อยู่ของกิเลส กระเทือนหัวใจ หัวใจนี้หวั่นไหวหมดเลย มันทำลาย ! มันทำลายกิเลส อวิชาทั้งหมด แล้วทำไมมันจะพูดไม่ได้.. นี่สิ่งที่พูดออกมา สิ่งที่ว่าทำไมไม่ดูใจตัวเองล่ะ ทำไมจะไปยุ่งแต่เรื่องคนอื่นล่ะ

สังฆกรรมนะ เวลาครูบาอาจารย์ที่ท่านแสดงธรรม สิ่งนี้มันเสียงเหมือนกัน พูดเหมือนกัน คำเดียวกัน แต่อันหนึ่งมันมีข้อเท็จจริงรองรับ ความที่ข้อเท็จจริงรองรับ อันนั้นพูดออกมาด้วยความจริง อันหนึ่งพูดออกมาไม่มีข้อเท็จจริงรองรับ พูดออกไปเฉยๆ แล้วลองให้ถามกลับมาสิ ตอบไม่ได้หรือ ! ตอบไม่ได้หรือ ยิ่งพูดยิ่งว้าวพันหลัก ยิ่งพูดยิ่งงงนะ อ้าว.. ยิ่งพูดยิ่งไม่เข้าใจ.. คนพูดไม่เข้าใจ ก็เราไม่ได้อยู่ในเหตุการณ์แผ่นดินไหว เราฟังเขาเล่าว่า แล้วพอฟังเขาเล่าว่านี่เราก็ไม่รู้ว่ามันเกิดขึ้นแล้วมันสยดสยองแก่ไหน แล้วก็สยดสยอง นี่มันไม่มีมรรคญาณ ไม่มีกิจจญาณ

องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าถึงบอกว่าในธรรมจักร “ถ้าไม่มีกิจจญาณ สังฆญาณ วงรอบของการกระทำของจิต เราไม่ปฏิบัติตนว่าเป็นพระอรหันต์เลย” แต่เพราะมันมีวงรอบการกระทำของจิตอันนี้แล้ว เราถึงปฏิบัติตนเป็นพระอรหันต์ แล้ววงรอบนี้มันเกิดมาจากไหน วงรอบอันนี้มันจะเกิดมา ถ้าไม่มีวงรอบอันนี้มันจะเอาอะไรมาพูด แล้วมันจะรู้ได้อย่างไร ถ้ารู้ได้อย่างไร

นี่ไง เวลาบอกว่าไม่คูใจตัวเอง.. เพราะมันคูใจตัวเองแล้วมันถึงมีข้อเท็จจริง แล้ว
สิ่งที่เป็นข้อเท็จจริงอันนั้นมันขัดแย้งกันกับัจธรรม ถึงเอาัจธรรมนี้มาวางไว้ไง.. วาง
ไว้ เห็นใหม่ สิ่งต่างๆ นีร์มโพธิ์ร่มไทร สิ่งต่างๆ ที่เป็นที่อาศัยของหัวใจ ถ้าหัวใจของเรา
ทำเป็นที่อาศัยได้แล้วมันจะเป็นที่อาศัย

นี่พูดถึงศีลธรรม จริยธรรม ถ้ามันเป็นความสะอาดบริสุทธิ์แล้วไม่ต้องไปวิตก
กังวล ไม่ต้องไปเสียใจกับสิ่งใดๆ เลย เพราะสิ่งใดๆ แล้วนี่มันเป็นเรื่องของโลก เห็นใหม่
หลวงตาบอกว่า “ถึงขยะ มันเป็นของเศษทิ้ง มันเป็นเรื่องของเศษเดน ไม่มีสิ่งใดเป็น
ประโยชน์กับใครเลย”

แต่ถ้าคนมีปัญหาขึ้นมาแล้วถึงเอามาใช้ กระดาษนะ ดูสิ ถ้าลดค่าเงินบาท
ประกาศเลิกใช้ค่าเงินบาท กระดาษนะอยู่ในบ้านของเรานี้เต็มตู้เต็มไหจะไม่มีค่าทันทีเลย
แต่พอบอกว่านี่เป็นแบงก์ เป็นสิ่งที่ใช้หนี้ได้ตามกฎหมาย มีคุณค่าขึ้นมาทันทีเลย

นี่ก็เหมือนกัน ถ้าหัวใจมันเห็นคุณธรรม นี่โลกกับธรรม.. ธรรมที่เหนือโลก เรื่อง
ของโลกเป็นสสารเป็นวัตถุ มันไม่มีค่ากับหัวใจอันนั้นเลย แล้วมันจะมีอะไรที่ไปเหยียบ
ข่าหัวใจอันนั้นละ นี่ถ้าหัวใจนั้นบอกว่าสิ่งนั้นมีคุณค่ามันก็แย้งกัน นี่ไง.. มันยังแย้ง
กัน มันสิ่งใดๆ มันแย้ง นี่โลกธรรม ๘ ธรรมะเก่าแก่ สรรเสริญนินทา.. ต้องการให้คน
สรรเสริญอย่างเดียว ต้องการให้คนยกย่องอย่างเดียว ต้องการสิ่งที่ประสบความสำเร็จ
อย่างเดียว แล้วมันประสบความสำเร็จจริงหรือไม่จริงละ

ถ้ามันประสบความสำเร็จจริง มันเป็นเรื่องของโลก เป็นศีลธรรม จริยธรรม มัน
เป็นความจริง นี่มันจะเป็นประโยชน์กับเรา.. นี่พูดถึงธรรมจากข้างนอกนะ โลกกับธรรม
อยู่ด้วยกัน ไม่ตื่นเต้น ไม่ตกใจสิ่งใดๆ ทั้งสิ้น แต่ทำให้มันเป็นศีลธรรม จริยธรรม ให้มัน
ถูกต้องชอบธรรม ถ้าเป็นความชอบธรรมจากข้างนอกนะ ดูสิ เวลาหลวงตาท่านบอกว่า
ท่านไปโลกธาตุหวั่นไหวที่วันคอยธรรมเจดีย์นะ “เราจะสอนใครได้อย่างไร ! จะสอน
ใครได้อย่างไร”

เพราะว่ามันเหมือนกับสุควิสัย เพราะว่าการกระทำ คนผ่านวิฤติตามันจะรู้ว่า
การกระทำเวลามรรคญาณมันเกิดแต่ละชั้นแต่ละตอนมันทุกข์ยาก มันลำบากขนาดไหน..
มันลำบากขนาดไหน มันเป็นเรื่องจริงมาขนาดไหน แล้วคนอื่นจะทำได้ยังไงนี้ นี่มัน

ท้อใจนะ แต่สุดท้ายท่านก็บอกว่าแล้วเรามาได้อย่างไรล่ะ ก็เรามาเพราะหลวงปู่มันชี้ นำมาใช่ไหม มันมีข้อวัตรปฏิบัติใช่ไหม

หลวงปู่มันพองวางไว้ เห็นไหม นี่วัตรปฏิบัติ เก็บเล็กผสมน้อยเพื่อจะให้จิตใจมัน มั่นคงแข็งแรงขึ้นมา เราเก็บเล็กผสมน้อยขึ้นมาจนมันมีหลักมีเกณฑ์ขึ้นมา แล้วเราผ่าน มาได้อย่างไร ก็เราผ่านมาจากข้อวัตรปฏิบัติไง นี่ถึงได้บอกว่า อ้อ.. อย่างนั้นก็ทำได้ เพราะมันมีข้อวัตรปฏิบัติ มันมีหนทาง มันมีสิ่งใดที่จะพัฒนาหัวใจนี้ขึ้นมา ให้มันมีวุฒิ ภาวะก้าวขึ้นมาได้

ก้าวขึ้นมาได้ เห็นไหม ข้อวัตรปฏิบัติก็สมมุติทั้งนั้นแหละ ในการข้อวัตรปฏิบัติ ของพระ นิธิธรรมเพื่อสร้างสติ เพื่อฝึกสติ เพื่อมีความสงบเสงี่ยมในหัวใจ ให้จิตใจมัน อ่อนนุ่ม จิตใจมันควรแก่การงาน มันก็พัฒนาขึ้นมา จนมันพัฒนาขึ้นไปเป็นขั้นเป็น ตอนขึ้นไป นี่ไงมันมาได้

คนจริงรู้ คนรู้ เขาจะชักนำขึ้นมาได้ เขาจะจูงเราขึ้นมาได้ คนไม่จริง คนไม่รู้มัน จะชักนำขึ้นมาไม่ได้.. ข้อวัตรคือข้อวัตร ใจ กฎหมายก็เอาไว้ไถเงินใจ กฎหมายก็เอาไว้ไป ริดไถหาผลประโยชน์ใจ

นี่ก็เหมือนกัน ถ้ากฎหมายมันเป็นกฎหมายเพื่อสังคม นี่มันเป็นจริงของมัน มัน เป็นธรรม เห็นไหม มันมาได้ ! มันมาได้ต่อเมื่อมันมีหนทาง แล้วหนทางอันนี้จะทำกัน อย่างไร จะไปอย่างไร นี่ถึงบอกว่าถ้าเป็นจริงขึ้นมาละ.. ไม่ใช่ว่าทำไมไม่ดูใจตัวเองล่ะ เทียวไปดูใจคนอื่น ใจตัวเองดูแล้ว เพราะคุณแล้วถึงมีเทคนิค มีข้อเท็จจริง มีข้อวัตรปฏิบัติ จะชักนำกันขึ้นมา ! ถ้ามันไม่มีจริงนี่ตัวเองก็พาล พอตัวเองพาลแล้วก็จะไปพาลคนอื่น เพราะคนพาลมัน ไม่มีข้อเท็จจริง คนพาลไม่มีสิ่งใดเป็นประโยชน์กับใครเลย

“อเสวนา จ พาลานํ ปณฺชิตานญจ เสวนา.. คนพาลอย่าคบ ให้คบบัณฑิต”

ความคิดที่เป็นพาลก็มี ความคิดที่เป็นสิ่งที่ประเสริฐก็มี ถ้าคบนี้จิตใจมันคบกับ ความคิด เวลามามนุษย์นี้คบเป็นเพื่อนจากข้างนอก แต่หัวใจเรามันมีความคิดครอบงำ ตลอดเวลา แล้วเราจะเอาธรรมหรือเอาโลกครอบงำมัน เราแก้ไขมันด้วยข้อวัตรปฏิบัติ ด้วยการฝึนมันเพื่อประโยชน์กับเราละ

เทศน์เช้า วันที่ ๑๕ มกราคม ๒๕๕๓ ๘

นี่พูดถึงศีลธรรม จริยธรรม จะเป็นสมบัติของมนุษย์ เอวัง